

forfalskede, for derved at kunne konstatere, hvad der er Forfalskning og hvad ikke. Naar der af den fungerende ærede Ordsfører (Jallesen) atter ibag blev nævnet Manglen paa Straffemidler, har det forekommet mig lidt uforklarligt, hvorledes det kan hævdes, at der ikke er tilstrækkelige Bestemmelser i Straffeloven til at faae den straffet, som forfalster Levnetsmidler. Jeg kan ikke se Andet, end at efter §. 278 i Straffeloven maa anden Gang begaaet Forfalskning af Levnetsmidler være underkastet en Straf af enten en høiere Bøde end den, der er bestemt for første Gang begaaet Forfalskning, nemlig 200 Kr., eller ogsaa Fængsel. Det staar udtrykkelig ansørt, og jeg kan derfor ikke se, at denne Mangel, at der ikke staar særlige Bestemmelser her i Lovforslaget, skulde være nogen Grund til at forkaste det. Desuden skal jeg nævne, at det har viist sig ved de Undersøgelser af Mælk, der ere foregaaede i søndre Birk, at de endog meget smaa Bøder, som ere blevne befreterede dem, der have solgt forfalsket Mælk, have gjort tilstrækkelig Virkning derved, at der i de senere Aar ved Undersøgelserne kun har viist sig enten slet ingen eller et meget ubetydeligt Antal Forfalskninger. Jeg tror i det Hele, at det vil have en væsentlig Indflydelse, naar Folk først blive bekendte med, at saadanne Forfalskninger ere strafbare Handlinger, og at Politiet søger at efterspore dem; isaafald tror jeg, at Straffebestemmelserne ikke behøve at skærpes. Dette er jo imidlertid ogsaa Noget, som nærmere vilde vise sig, naar der først blev alvorligere taget fat paa at fæste Forfalskningerne opklarede. Saasnart det da viste sig, at Straffebestemmelserne ikke vare stærke nok, er jeg overbevist om, at Rigsdagen meget vel vilde støtte Administrationen med stærkere Straffe. Jeg kan, efter hvad jeg nu kortelig har udtalt, ikke Andet end anbefale Landstinget at vedtage Loven i den Skikkelse, den har, eller ialtsald at udsætte Behandlingen, indtil man havde gjort Forsøg paa, om man skulde stille nogen Ændring til dette Forslag og sende det igjen til Folkethinget.

Formanden: Jeg veed ikke, om det var det ærede Medlems Mening at stille et forme- ligt Forslag i denne Henseende? (H a s t e: Nei!)

Fischer: Saavidt jeg skjønner, er der kun Udbygning til at naae et overmaade tarveligt Resultat af de lange Forhandlinger, der have været førte angaaende denne Sag, og efter den Indstilling, der nu foreligger fra Udvalget, er der vel intet Andet at gjøre, end at lade Sagen falde for Diebliffet. Imidlertid er jeg ikke ganske overtydet om, at det havde været nødvendigt at lade Sagen ende i denne Samling uden Resultat. Det, der foreligger fra Folkethinget, er ikke til at modtage; men jeg maa ved Siden deraf sige, at det, Landstinget har vedtaget, efter min Me-

ning heller ikke var til at modtage, og jeg skal sige til, at var jeg i det ubehagelige Tilfælde at skulle vælge enten mellem det, Folkethinget har vedtaget, eller det, Landstinget har vedtaget, saa tog jeg, skjøndt det var drøit, det, Folkethinget har vedtaget. I det Forslag, Landstinget har vedtaget, findes nemlig en § 2 med sagkyndige Mand, som man ikke kan finde i det nu foreliggende Lovforslag, og den gjør i mine Øine Landstingets Forslag aldeles utaaeligt. At det Forslag, Folkethinget nu har oversendt os, lider af væsentlige Mangler, indrømmer jeg. Jeg skal saaledes nævne, at det er en Feil i § 1, at Laboratoriet er betegnet som midlertidigt. Vil man alvorlig denne Sag, maa man ogsaa ville Oprettelsen af et Laboratorium, der har mere end en saa esmær Karakter. Det maa altsaa være Lovens Formaal at oprette et Laboratorium, som bliver staaende. Anser man sig ikke for tilstrækkelig instrueret til at tage detaillerede Bestemmelser om Laboratoriet, kunde man forbeholde dem til en følgende Tid, men dette Ord „midlertidigt“ i § 1 burde udgaa; i saa Fald vilde jeg forresten kunne forsones mig med § 1. — Med § 2 stiller Sagen sig en hel Del anderledes. Det hedder nemlig i denne, at de i nærværende Lov omhandlede Teknikere ansættes paa tre Aar. Denne Bestemmelse vilde faae en anden Karakter, dersom Ordet „midlertidigt“ udgik i § 1, men tre Aar ere i ethvert Tilfælde efter mit Skjøn for kort Tid. Man maa nemlig lægge Mærke til, at inden et Laboratorium, som dette, ret bliver ordnet, faar sat sin Virksomhed i Gang, og før de, der skulde betjene sig af dets Undersøgelser, blive vant til at benytte det, vil der gaa nogen Tid, og naar man kun ansætter Teknikerne paa tre Aar, skal jo Rigsdagen om to Aar forhandle om, hvorledes det skal gaa i Fremtiden. Det bliver altsaa i Virkeligheden kun to Aar, de have at virke i, og de Resultater, der da kunne komme til at foreligge, ville ikke være paalidelige. Altsaa: 3 Aar er en for kort Tid, men som sagt en Tidsbegrænsning her vilde efter mit Skjøn dog kunne taales, naar Ordet „midlertidigt“ udgik i den første Linie af § 1. Saa er der Bestemmelsen om Lønninger og Dagpenge saavel som om den Laboratoriet fornødne Medhjælp og endelig om Laboratoriets Udtyrelse og Drift; den skal tages paa Finantsloven. Det har altid været en Feil, at dette er optaget i Loven. Saaledes som det nu kommer til os, da Finantsloven snart skal til 2den Behandling i Folkethinget vilde denne Bestemmelse sandsynligvis have til Følge, at der ikke blev Noget af Lovens Virkninger iaar. Ogsaa af den Grund vilde Sagen altsaa blive udstudt. Jeg maa bestemt holde for, at Loven ikke kan overses i sine Virkninger, og at vi ikke vide, hvad det egentlig er, vi gjøre, naar ikke Lønninger, Dagpenge, Medhjælpsum og Omkostningerne ved Laboratoriets Udtyrelse og Drift optages i Loven; thi findes